

[Undervisningsministeren.]
 staa: „ved tidligere Lærervirksomhed“, men „ved tidligere pædagogisk Virksomhed“. Det er et noget videre Udtryk, men det dækker ganske min oprindelige Tanke. Man har heller ikke villet sige, at de skulde have vist Evner til og Kald til o. s. v.; man mente, det var for stærke Ord. Nu staa der, at de skal have vist Lyst til og Anlæg for Lærergerningen. De paagældende vil altsaa kunne optages paa Seminarierne gennem en tillempet og mildnet Prøve. Her er det deres Udviklingstrin, deres aandelige Modenhed og derved deres Skikkethed til at faa Nytte og Udbytte af Seminarieundervisningen, som Hovedvægten lægges paa. Men det vil naturligvis blive Undtagelserne. I det hele og store maa man tilstræbe, for at Seminarieundervisningen virkelig kan blive, hvad den bør være, at de Hold, som optages paa Seminarierne og gennemgaar de forskellige Klasser, har en vis ensartet Forberedelse.

Det andet Punkt, som blev ændret i det andet høje Ting, var det, at man nøjedes med eet obligatorisk Sprog.

Et tredje Punkt er, at naar de nærmere Regler for Optagelsesprøven til Seminarierne skal udarbejdes, skal Undervisningsministeren samraade sig med et Udvalg paa 6 Medlemmer, valgt af Dansk Seminarieforening og tiltraadt af de faste Censorer i det Fag, der er Tale om. Det er hidtidig Praksis, der nu lovfæstes, og det har jeg fuldt ud kunnet gaa med til. Dette var angaaende § 4.

Den samme Lovfæstelse finder Sted med Hensyn til den nærmere Udarbejdelse af Reglerne for det Maal, der skal naas, og for, hvad der skal kræves ved Seminariernes afsluttende Prøve som Betingelse for at kunne blive Lærer. Endelig har man fastslaaet, at ved Udnævnelsen af Censorer skal det nævnte Udvalg ligeledes have Adgang til at blive hørt forinden Udnævnelsen. Alt dette har jeg fuldt ud kunnet tiltræde.

Der er i øvrigt en Række mindre Ændringer, som ikke spiller nogen særlig Rølle. Man er vendt tilbage til det gamle Ord „Seminarier“ i Stedet for „Lærerskoler“. Den store Skolekommission var enig om at bruge Ordet „Lærerskoler“; man mente, at der efterhaanden var kommet en Biklang ved Ordet „Seminarist“, som man vilde undgaa. Fru Bang brugte Udtrykket „Lærerskoler“, Danmarks Lærerforening har ligeledes brugt det. Det er et dansk Ord i Stedet for et fremmed. Jeg brugte det i mit oprindelige Forslag. Men man har i Folketinget ment, at Ordene „Seminarium,

Seminarier, Seminarist“ o. s. v. havde vundet Borgerrret i det danske Sprog, og at havde der nogen Sinde været en uheldig Biklang derved, er den for længst forsvundet. Det tror jeg ogsaa er rigtigt. Jeg kan da ganske tiltræde, at vi bliver ved det hævdvundne Navn „Seminarier“. Ligeledes fastholdt man Kravet om Vandelsattest for dem, der skal optages paa et Seminarium. Det har jeg heller ikke haft noget at indvende imod. — Det var vist de væsentligste Ændringer.

Det skulde glæde mig, om der, som jeg begyndte med at sige, nu virkelig var Udsigt til at faa dette Seminarielovforslag vedtaget endeligt af Rigsdagen indeværende Samling og faa det ophøjet til Lov. Der vil selvfølgelig gaa nogen Tid, inden Loven kan træde endeligt ud i Livet, det kan først blive i Eftersommeren 1931, men jeg mener ogsaa, at de fornødne Forberedelser dertil kan træffes i denne Tid. Skulde det briste, skulde der mangle noget, maa man udsætte Ikrafttrædelsen af visse Punkter, men jeg tror for øvrigt ikke, det bliver nødvendigt. Det vilde glæde mig meget, og jeg tror mange her i Landet, om vi kunde naa dette Resultat i indeværende Rigsdagssamling, hvad der altsaa nu er Grund til at formode.

Seminarielove af grundlæggende, af reformerende, af banebrydende Betydning er ret sjældne her i Landet og er kun gennemført med mange Aars Mellemrum. I de sidste omtrent halvandet Hundrede Aar har vi i Virkeligheden kun haft to store Seminarielove. Den ene er den Seminarieordning af 1791, som blev Frugten af den store Skolekommission, som nedsattes ved Stavnbaandets Løsning i Aaret 1788, som sad og arbejdede lige til 1814, og hvis Frugt blev de to berømte Anordninger, som vi plejer under eet at kalde Skoleordningen af 1814, en noget sen og paa Grund af de økonomiske Forhold desværre lidt forkrøblet Frugt sammenlignet med det, man havde tænkt sig, men dog alligevel for Datiden et stort Fremskridt.

Denne Seminarieordning af 1791 var i Virkeligheden forbavsende fremskreden efter Tidens Forhold, den indførte en 3-aarig Seminarieundervisning, skønt det nu snart er halvandet Hundrede Aar siden, indførte et fremmed Sprog som obligatorisk og forlangte praktisk Uddannelse af de vordende Lærere i en hel Række Fag. Den var udsprunget af Oplysningstidens Aand, paavirket af den Aand, der førte til Stavnbaandets Løsning, paavirket af Rousseau, den store Revolutions Ideer o. s. v. o. s. v.